

DIUMENGE II DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Bonifaci M. Tordera, monjo de Montserrat
18 de gener de 2009

El sensibilitzador que va moure els dos deixebles de Joan a seguir Jesús, fou el testimoni del seu mestre "mireu l'Anyell de Déu". És evident que aquest títol anuncia qui és Jesús però a la llum dels esdeveniments futurs: l'Anyell d'Isaïes que "no obre la boca davant dels qui l'esquilen" que "viu, degollat, però triomfant, davant del tron de Déu", de l'Apocalipsi. I és Jesús el primer de preguntar "què cerqueu?" ja que segons què vulgueu no us ho podria pas donar. Jo tinc una missió de part del Pare i és això el que ofereixo. Ells el reconeixen com a "mestre" i li demanen on viu. Aquesta sí és una resposta adient, ja que significa que volen tenir convivència de deixebles amb ell, que els interessa conèixer-lo personalment. El busquen personalment a ell. La resposta de Jesús és molt senzilla: "veniu i ho veureu". Es tracta de teixir relacions cordials, íntimes, comunicar-se vivències personals, compartir la mateixa vida. "Veure", doncs, no significa mirar curiosament, contemplar una escena, sinó tenir un coneixement d'amistat, en profunditat. "I es quedaren amb ell aquell dia". L'evangelista no ens diu de què parlaren ni què varen descobrir en Jesús, només que "s'estigueren amb ell". Basta això? Doncs sí. Jesús els introduí en la seva vida, els va acollir amistosament, i ells quedaren conquistats, fascinats per la seva persona, i de tal manera convençuts, que no pogueren guardar-se la seva convicció i la varen comunicar a Pere primer, després a Felip i finalment a Natanael. ¡Què no pagaríem nosaltres per tenir una relació de la convivència que els dos deixebles tingueren amb Jesús! Pel que diuen a Pere: "hem trobat el Messies", en deduïm l'experiència: van descobrir-hi el Salvador esperat, l'alliberador d'Israel. La personalitat de Jesús també es revela meravellosa en veure Simó i anunciar-li que serà Pedra, khefas, roca ferma de la seva comunitat. Aquests relats són molt sintètics, però ens revelen el que els altres Evangelis ens expliquen amb més detalls.

Què ens diuen a nosaltres creients del s. XXI? En primer lloc que el primer pas de la fe ens ve de fora, d'algú que t'introdueixi com a Samuel, que necessita que algú li digués de qui era la veu que el cridava. I com la veu del Baptista que senyala l'Anyell de Déu. Amb tot, cal que en aquell qui escolta hi hagi abans un interès, una recerca, un desig, una inquietud. I és això el que constatem en aquests cridats. Després cal, a més, un posar-se a disposició incondicional, en una actitud obedient, acollidora de la voluntat de Déu. I és això el que veiem també en els dos deixebles i en Samuel.

Però vull remarcar encara que, per creure de veritat i en profunditat, cal entrar en relació íntima i personal amb Crist. No basta saber qui és ell, què ha fet i quin és el seu missatge. Ell ens diu "¿què cerqueu?. Veniu i quedeu-vos amb mi". Però ¿això és possible avui, 2000 anys després?

Sí que és possible. ¿No ens ho diu el deixeble estimat, el qui ha tocat amb les seves mans el Verb de la vida, i que ens l'anuncia perquè tinguem comunió amb el Pare i el seu Fill Jesucrist? I és que Jesucrist no està mort, sinó que viu i és amb nosaltres fins la fi del món. Per això ens diu que "el qui no roman en mi no té vida eterna". I que cal "menjar la seva carn i beure la seva sang per estar en ell i ell en nosaltres".

La fe, doncs, és aquesta permanència de Déu en nosaltres i de nosaltres en Déu. ¿Es possible experimentar-ho això?. Certament. Els sants en són la prova. I tants cristians anònims que han tingut o tenen ni que sigui de forma passatgera, aquesta experiència. Potser fins nosaltres mateixos, sense ser-ne massa conscients. En tot cas cal posar tot l'interès a poder fer aquesta experiència, ja que això és el que Jesucrist ens ha promès. I després la vida té un altre color, una altra dimensió i s'obre a nous horitzons. (Tenir fe, amb tot, no exigeix de tenir aquesta experiència.)

Ara bé, això té unes exigències. Com St. Pau ens ho recordava en la carta als Corintis, "¿no sabeu que sou membres del Crist? I que el qui s'uneix a ell es fa un sol esperit amb ell? Sou el santuari de l'Esperit Sant i per això no sou vostres". Cal doncs, estar a l'altura del "preu amb què hem estat comprats i glorificar Déu en el nostre cos". Els cristians estem units a Crist, vol dir que hi ha una donació mútua d'amor, no una possessió egoista. Tal com Crist estima l'Església i l'Església estima el

Crist en donació mútua perfecta, així cal que hi hagi una mortificació, una mort a nosaltres mateixos, un viure sols per a Crist. Vol dir també arribar a correspondre amb amor a l'amor de Crist que es lliurà per nosaltres. ¿Qui de nosaltres es negarà a donar-se-li?